

Rozzářená 2014

aneb

*... záře hasne jak uhlík
v pochcaném ohništi...*

Rozzářená

7.6. 2014

Jistě jste si všimli, že letos je to s výjezdy tak trochu doleva. Nejdříve nám nepřálo počasí a pak zdraví. Na začátku roku se krásně rozsypala Lenka a jakmile se dala trošku dohromady, rozpadl jsem se já. Fakt úžasné. Bohužel vzaly za své všechny zajímavé termíny, jako třeba Velikonoce, První Máj, Dny vítězství, které byly všechny hned za sebou a prodloužené. Takže poprvé se mi podařilo vyjet až 7.6.

No, vyjet... Vyploužit se. Protože se nějak nemůžu zbavit respiračních potíží, vymyslel jsem si velmi lehký a krátký výjezd do Berouna podél obou řek, cestou se nacházejících. K tomuto počínu se mi podařilo zlákat jen Kachnu, který jako jediný neměl výmluvu na daný čas. Ba co víc, k výjezdu se postavil čelem a zúčastnit se chtěl. Lenka není úplně ve stavu aby vyjet mohla a kromě toho, jakmile zmerčila, že začínám mít nápady kolem kol, bleskově si naplánovala nějakou služebnost na celý víkend. Ehm, pravda, už v únoru. Ale to ji neomlouvá! Kachna se také večer před akcí vrátil z jiné, také náročné akce, pod krycím názvem Voda. později se zmiňoval, že byla znamenitá. Ta akce. Vodu ochutnat Kachnu již několik let nikdo neviděl. Pokud nebyla nedílnou součástí něčeho vznešenějšího. Třeba piva. No a do toho všeho jsem mu zavolal ráno a oznámil mu, že jeho celoživotním snem je vyjet se mnou na Berounskou stezku. Jo zapomněl jsem dodat, že jen na dopoledne, protože jako každý, kdo má jen omezené množství času a velmi mnoho zájmů, je jeho čas velmi přesně naplánován a rozdělen a jen velmi málo se vyskytují hluchá místa, jako třeba to dnešní. Takže telefonát se nesl v duchu: jasně, jedu, jak a kde se potkáme... pojedu Ti naproti... hmm, to je blbost... za chvíli jede vlak na Prahu, sejdem se za hodinu v Černošicích na nádraží...

A bylo to. Pak, že to nepůjde... Já to říkám furt, neškuli přímo Imrwere - kde je vůle, dá se všechno. Takže dohodnutí jsme. Akorát - za hodinu v Černošicích? Je to ode mne poněkud drzé. Za normálních okolností to dávám se svačinou a dlouhým odpočinkem. Jenomže teď? Mašinka stojí ve sklepe tak jak dojela naposled, špinavá, z polovičky nastrojená a zcela jistě nedohuštěná. No a o mně ani nemluvím. Kdybych byl ve aspoň stavu jako Mašinka, nebyl by problém. Jenomže ta rýmička s kašlíčkem, co mě před nedávnem sejmula, má pokračování. V běžném životě nemám problém. V práci se pohybuju stylem - posezení u počítače, prudký kolmý start, krátký přeběh, dobrždění v místě určení, chvilková mozková bouře, pomalý návrat na základnu, zuřivost při administrativním vypořádávání akce, uklidnění, posezení u počítače. Celá tato sekvence se

nepravidelně opakuje a liší se jen v mozkové bouři a v zuřivosti při administrativním vypořádání akce. Buď jsem nasranej hodně, nebo ještě víc. Avšak nijak závažně do toho nemluví současný, na prd, stav. Ale teď se chystám o zásah poněkud zásadnější. Tak vzhůru.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	0	51	0	0	22

Vzhůru dolů do sklepa. Nemýlil jsem se. Mašinka má obě kola měkká, jako kdyby přešla králíčka Azuritka (viz reklama na aviváž). Vše ostatní vypadá normálně. Kompresor naskočil hned a než nafoukal tlakovou nádobu, ze které se pak hustí kola, zkontroloval jsem připravenost k jízdě a vynuloval počítadla. No, a samozřejmě nastalo, co jsem očekával - při dofukování odešel ventilek. Takže vyměnit a pěkně znovu. Blahé paměti na Královských Vinohradech, by tato operace trvala pár sekund. Šáhnout do krabičky, vyšroubovat, zašroubovat nafouknout a šmitec. Nyní, dílny nemaje, se věci radikálně komplikují. Krabičku s přibližně sedmdesáti ventilkami stále vlastním. Avšak je podmnožinou jiných krabiček a krabic na sobě a v sobě naskládaných, jejichž sjednocením je skříň. No, prostě je na dně skříň pod dalšími krabicemi. A dveře skříň jsou blokovány dalšími předměty. Takže touto cestou se vydat je nereálné. Ale tak mě napadá, že součástí výbavy Mašinky bývala krabička od lepení a v ní...

Ano je tomu tak. Jenomže mi celá operace zabrala místo několika sekund skoro deset minut. Ach kde má dílno jsi...

Tak vzhůru na cestu. Mašinka jede překvapivě lehce. Tím hůř. Musím se vědomě krotit, abych nešel moc do záběru. Kupodivu se mi to daří. Na všech semaforech, které mám po cestě svítí červená, tedy to mám i s povinným odpočinkem. A pak jsem najel na stezku a po ní krásně, hladce a bez větší námahy dojel do Černošic k nádraží. Cestou se nestalo vůbec nic, stezka byla skoro prázdná, slunce hřálo, lehký protivětr pěkně chladil.

Á, támhle je Kachna, a akorát míří ke mně. No, za tu hodinu jsem to nestihl. Prý to nevadí. Fajn, jedeme společně směr Beroun.

Až k zastávce Mokropsy jedeme v klidu a pohodě, vyprávíme si kdo a co, od doby, kdy jsme se viděli naposled. Za stanicí jsme se rozhodli, že dnes nepojedeme po děrovaném mostě, ale zůstaneme na tomto břehu, což znamená

kousek do prudkého kopce, potom kousíček po rovině, zase kousek prudce nahoru a pak ostrým sjezdem na nově dokončenou stezku vedoucí až do Řevnice. Ty dva kopečky patrně přijalo moje nebohé tělíčko jako v práci ostrý start, sjezd pak jako odpočinek a tedy jsem nezaznamenal žádné komplikace. Zatím.

Jelo se krásně, skvěle a báječně. Akorát před Řevnicema se mi nějak přestalo dobře dýchat. To je bída. Už po 30ti kilometrech? A je to horkem, nebo námahou? V Řevnicích si odpočineme a tím od sebe oddělím horko a námahu a podle toho uvidíme.

... a mám chuť na pivo. Tedy nebudu nevyléčitelně nemocen. Jenom je to tu blbý s hospodama. Mají vesměs otevřeno až za hodinu a později. Vyřešili jsme to posezením na návsí před obchoďákem, já s osvěžením značky Břežňák, Kachna nevím co usával.

Po tomto odpočinku je to jasné. Vedrem to nebylo. Tak to je blbý. Jedeme dál. Namířeno máme k Zadní Třebáni do oblíbeného lokálu vedle šraňků. je to skoro pořád po rovině, jen s jedním vyhoupem. Jeli jsme dost zoztra a tak byl vyhoup za mnou dříve, než jsem stihnul podřadit. Pak jsme upalovali malinko dolů až jsme uhnuli ze silnice na cestičku vedle trati, tam co je železný můstek pro pěší. Jako vždycky jsme si na něj najeli s příšlápnutím a krásně rychle. Tím nastal očekávaný téměř skok se stavem skoro beztlíže. Krásné. A je tu povinný odpočinek. Šraňky jsou dole. Nevadí, do lokálu je to asi 50 metrů, jakmile bude průjezd přes koleje volný, jsme tam hned.

A jsme tu. Nikdo tu není. Zabrali jsme místo venku na zahrádce ve stínu. Je tu skvěle. Pivo mají báječné. Probíráme světaběh a já se pokouším regenerovat. Furt je to nějak šejdrem. Jako kdyby se ta únava postupně pomalu a plíživě hromadila. A je to tu, Kachnovi zvoní telefon. Na druhém konci je kamarád, který organizuje další program, jehož chce být Kachna účasten. Domlouvá se tak, že za 4 minuty mu odtud jede vlak... A tak se bleskem loučíme.

Každý asi zná ten pocit, že když je v nějaké fajn nálevně, že se mu z ní nechce. Zamýšleli jste se však nad tím proč to tak je? Je to dobrým pitím? Dobrým jídlem? Příjemným prostředím? Skvělou obsluhou? Já říkám, že to tím není. To všechno je jen doprovodné. Hlavní je, že jste tam s někým. No a já jsem zde osiřel. Pořád je tu dobré pivo, stále je tu pěkně, ale nic mě tu nedrží. Tak co dál?

Takže návrat. Stejnou cestou? To se mi vůbec nechce. Jenomže jinudy je to na všechny strany do kopce. Ale co, pořád trvá teze, že není kopce, který bych nevytlačil. Tedy přes Mořinu. Zvolím však méně brutální cestu, než je ta kolem hradu. To znamená v Hlásné Třebáni nahoru.

No, nedal jsem to. Jízdu jsem ukončil po asi 400 metrech a dál se ploužil vedrem pěšky s Mašinkou jako skvělou handicapovou zátěží. A těch odpočinkových přestávek! Tolik jsem jich snad nepoužil za poslední rok...

Jsem za Mořinou a síly mě úplně opustily. Jde mi jen obtížně dýchat. Nevejdu se do hrudního koše. Mají tu silnici oddělenou plotem, který támhle končí a dá se zajet za něj. Jo, je to tu dobrý. Asi minulý týden to tady pokosili a tak odstavuju Mašinku a dělám si pohodlí vedle ní. Je tu příjemné teplo, pofukuje větrík...

No to je zase probuzení!!! Zpocenej rozlámanej... na louce? Co to... Aha. Je to správně. I když ne dobře. Je tu poněkud vedro a jaksi pichlavo. Takže co dál? Sjet zpátky dolů a stejnou cestou se vrátit? Nebo pokračovat? Pokračovat!

Vracím se na silnici, nasedám a velmi zvolna pokračuji ve stoupání. Je mi fakt horko. Což je divný, protože na palubě mi to ukazuje 27°C na sluníčku. Na druhou stranu to může být tím, že jsem na nějakou dobu usnul na přímém slunci a nejspíš jsem to ještě nedochladil.

Pomalu stoupám. Na silnici jsem sám a je tu pěkně. Po nějaké době projíždím kolem nejznámějšího lomu Velká Amerika. Je tu fůra lidí. Nějak to nechápu. Na co ty lidi tam dolů koukají? Dohromady tam nic není...

A jsem na vrcholu. Jede se znatelně lépe. Akorát tady fouká. Chladí to báječně, ale zase to otravuje a zdržuje. To ale dneska krásně frflám!

Zastavuji ve vesnici, kde připravují stavbu jejího satelitu. Stojím před megaboardem a nějak nechápu proč někdo chce umístit skleněné velkostavby do prostoru stávající louky, která přechází do svahu až kopečka, na jehož vrcholu je malý les a přes silnici je česká vesnice. Ano, jasně, je to tu pěkně, mít tady baráček by asi bylo fajn. Ale tyhle skleněnosti? To je zase nějakéj zneuznaněj Kaplickej, kterej si léčí mindráky.

Zalezl jsem do stínu opravdu velké a asi staré lípy a posadil se na dekl zdejší studny. Při chroustání oplatek si užívám asi jeden z posledních pohledů na velmi pěkný kousek krajiny zatím bez zástavby.

A je tu čas vhodný k pokračování v návratu. Nasedám a zvolna přejíždím kopečky na známé a používané cestě na Prahu. Je krásně, pofukuje proti, slunce je vysoko na modré obloze, po níž bělavé páry hynou... Á, hospoda. Je tu jako na zavalanou. Pití s sebou sice mám, ale je v něm málo chmelu.

Jedno stačilo, odpočinku je tak akorát, místní zde hovoří o věcech, kterým nerozumím, bude nejlépe zase popojet.

Jízda je v rámci možností pěkná a chvílemi, v době, kdy se tu a tam můžu nadechnout, i příjemná. A kudy vlastně pojedou? Jsem v Ořechu. Dám cestu nejmenšího odporu. Odtud přejeďu do Slivence, pak dolů do Velké Chuchle a podél Vltavy domů.

Ano, bylo to tak nejlepší a kromě odkryté části silnice u rozvodny Slivenec, kde foukalo, až to hezké nebylo, se jelo celkem dobře. Jenom jsem si už ne úplně správně pamatoval jak vypadá sjezd do Chuchle a že je to sice z kopce, ale na jízdě nic moc. Kopec je prudký a plný nepřehledných zatáček a tedy je jízda pomalá, plná manévrování a stálého brždění.

Velká Chuchle. K jízdě využívám silnici u tratě a jedu podél kolejí až k Barrandovskému mostu. Neděje se nic zajímavého. Kromě jednoho člověka jedoucího na skládačce a motajícího se jako vítr v bedně, se neděje nic zajímavého. Pořád je hezky, slunce je na sestupu, palubní orloj vypráví něco o sedmácté hodině.

Ani přejezd Barrandovského mostu a pokračování po stezce nepřinesl nic objevného. Teď už se mi jede opravdu dobře. K jízdě není třeba nijak zvláštního úsilí a tak nemám žádný problém. Jen se hlásí únava. Po pravdě, jsem poněkud vyveden z konceptu, protože takhle flákací výjezd už tu dlouho nebyl, a ono mě to vyřídilo. Nějak začínám připouštět, že ta rýmička s kašlíčkem, co mě před časem vyřadila na 3 týdny z provozu, nebyla jen tak obyčejná. A musím připustit, že to Lenka říkala od samého začátku...

A to už podjíždím Vyšehradský tunel, sjíždím ze stezky a odbočuji do Vnislavovy směrem k Vyšehradskému nádraží, zezadu kolem něj, pod trať k tramvajovým kolejím Na Slupi, pak do Sekaninovy ulice a potom po tramvaji na Synkáč a dále po Vršovické, následně prudká levá a jsem doma.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	61	122	71	11	27-19

Únava už je taková, že mám velmi co dělat při úklidu Mašinky na její parkovací místo. A že bych usnul ve vaně? To už se mi taky dlouho nestalo. A jak potom Lenka rozkošně vrčela, když jsem večer začal kašlat a dávat se, no paráda.

No a to je vlastně všechno. Velmi mě nebaví, že je to teprve druhý rádobý výjezd za zatím celou jízdni sezónu. Furt se něco staví proti. Nejvíc asi dostávám napráskáno od mého milovaného těla, a hned druhé v pořadí je, že nikdo nechce jezdit...

Tak čau na další výpravě.

Dig.

Celková technická data:

Účast

Jeden polomrtvej...: Dig

Oficiálně priznaná
kilometráž

71 km

Příště

Odpočinková

Trasa výpravy		
Praha-Vršovice	Velká Amerika	Vršovice
Barrandov	Kozolupy	
Chuchle	Kuchař	
Zbraslav	Ořech	
Černošice	Slivenec	
Mokropsy	Chuchle	
Lety	Barrandov	
Zadní Třebáň	Braník	
Hlásná Třebáň	Vyšehrad	
Mořina	Nusle	

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Šnek (Šnk), Kacína (Jár), Lenka (Leg), Jiné
(doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour club 2014
Dig
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu